

Žár zábavy

Autor: Izabela Straková

Zrak boha nadšeně pozoruje dění. Stojí tam nade vším, tlustými prsty svírá harfu. Zlatem vyšíváná tunika se zdá poněkud napjatá na císařově pupku. V chladných očích však pro tentokrát tančí ohnivé světlo. Doslova. Požár Říma se odráží v Neronově bělmu, zatímco ústa *caesarova* jsou zkroucená vzrušením.

Pohled je to vsutku svůdný. Požár vzplál podél Cirku Maximu, nyní ovšem plameny postupují přes pahorek Palatin až po Esquilin. Hustý a čadivý závoj vznáší se nyní nad Římem. Řev a rdoušení kouřem se nese až k Neronově rezidenci v Antiu.

Proč vůbec toto utrpení vzniklo? Velká horka nebo snad blesk udeřil do jedné z římských střech? Nikoliv! *Caesar* se nudil. *Caesar* je bůh, proč by tedy proti nudě neudeřil?

Nero vše nadšeně pozoruje, zvedá sklenku s vínem a volá na svou dvorní skupinu: „Pospěšte, všichni sem! Ohňostroj již začal. Řím změnil se v jediný cirk, jedinou arénu.“ Lidé, kteří se zdáli v tu chvíli spíše jako ovce, postupují ke svému císaři. Někteří se tváří rozpačitě, nevěří svým očím, strach však svírá jim hrdla. Jiní se smějí, žertují a pošklebují se hrůze pod sebou. Sám Seneca kráčí v tom davu a sleduje výheň.

*„Řím vzplanul jak milencův cit,
kdo jej přijde zachránit?
V jednu scénu mění se,
syčí, kouše, kroutí se!“*

Neronovy prsty překvapivě hbitě kloužou po strunách harfy. Hrubý hlas štěká do rytmu, lehce přeskakuje nadšením. Užívá si ten okamžik. Miluje pohledy upřené na něj, cítí z nich strach, který sám vyvolává. Strach smísený s prožitkem umění. Vždyť co je většího než krásné verše, zesílené tou ohnivou kulisou? On, Nero, stane se nesmrtelným! Ba co víc, jeho verše budou žít dlouho po jeho smrti. Sám Homér se mu nevyrovná! Proto je bohem, nemůže ve skutečnosti zahynout. Ano, hořte lidé, hořte pro mé pobavení!

*„Plamen v žáru stěnu líbá,
ta pod stiskem úst umírá.
Římem pochodují ohnivé šiky,
vzplál už i sám Kapitol,
jaký to srdcebol!
Snad Jupiterovy triky?!“*

Hlas císařův stále nabírá na razanci. Nyní zní jistě. Je šťasten, orgie zábavy mu rozšiřují nozdry. Při hraní se chvěje tak, že si ani nevšiml, jak mu koruna z květin spadla z božské hlavy.

Teď už se hlavní město říše proměnilo v peklo. Jen Tibera se znuděně kroutí městem, okolním děním nedotčena. Tisíce lidí prchá z města jako mravenci. *Caesarovo* čelo se ale najednou svraštilo.

Lidé... Jistě budou chtít vysvětlení, proč se vše přihodilo. Kdo je vinen za smrt mého dítěte udušeného v kouři? Kdo zbořil můj dům? Kdo zohavil mramorové sochy? Kdo?

Císař se pobavil, je jedno, jakých prostředků použil. Ale ani Nero nechce nést na svých bedrech hněv lidu.

*„Popel sype se z kůže,
tváře smutkem ztrhané.
Kdo za všechno může?
Kdo jiný než křesťané.“*